

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 129

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 21 iunie 1996

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
201. — Decret privind rechemarea și acreditarea unui ambasador	2		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 116 din 16 noiembrie 1995	2-4		
Decizia nr. 61 din 21 mai 1996	4-5		
★			
Decizia nr. 8 din 31 ianuarie 1996	5-7		
Decizia nr. 55 din 14 mai 1996	7-8		
★			
Decizia nr. 45 din 24 aprilie 1996.....	8-10		
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
472. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 729/1992 privind organizarea activității de întocmire și eliberare a cărților de alegător și a		473. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind procedura schimbului carnetelor cu certificate de proprietate și/sau al cupoanelor nominative de privatizare contra acțiuni la societățile comerciale cu capital de stat care se privatizează în baza Legii nr. 55/1995, precum și la Fondurile Proprietății Private, procedura de alocare a acțiunilor acestor societăți comerciale și de certificare a calității de acționar ca urmare a schimbului, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 749/1995	10
		ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE	
		797. — Decizie privind anularea certificatelor de investitor tip D emise de Societatea Comercială „Safi Invest” — S.A.	11-15
			16

DECRETE**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET****privind rechemarea și acreditarea unui ambasador**

În temeiul art. 91 alin. (2) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Domnul Turbăceanu Aurel se recheamă din calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Statul Qatar.

Art. 2. — Domnul Turbăceanu Aurel se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Regatul Arabiei Saudite.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.**

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 27 mai 1996.
Nr. 201.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 116*)**

din 16 noiembrie 1995

Florin Bucur Vasilescu	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385⁹ din Codul de procedură penală, invocată de inculpații-recurenți: Isopescu Eduard în Dosarul nr. 229/1994, Bochiș Aurel în Dosarul nr. 782/1994, Varga Alexandru în Dosarul nr. 694/1994 și Lați Adrian Horațiu în Dosarul nr. 360/1994, dosarele aparținând Curții de Apel Oradea.

Președintele completului de judecată declară ședința deschisă.

La apelul nominal făcut de magistratul-asistent se constată lipsa părților, deși au fost legal citate.

Președintele completului de judecată consideră cauza în stare de judecată și dă cuvântul pe fond reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, deoarece restrângerea temeiurilor de recurs sau de casare nu contravin art. 21 și art. 23 din

Constituție. Consideră că numai legiuitorul poate institui procedurile judiciare și arată că în acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 54 din 29 mai 1995, rămasă definitivă prin Decizia nr. 76 din 12 septembrie 1995, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 2 octombrie 1995.

Președintele completului de judecată declară dezbaterile închise.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea de Apel Oradea, pe rolul căreia se află dosarele nr. 229/1994, nr. 782/1994, nr. 694/1994 și nr. 360/1994, prin încheierile din 21 februarie 1995, 28 martie 1995, 25 aprilie 1995 și 16 mai 1995, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385⁹ din Codul de procedură penală, invocată de inculpații-recurenți: Isopescu Eduard, Bochiș Aurel, Varga Alexandru și Lați Adrian Horațiu, excepție ce formează obiectul dosarelor nr. 33C/1995, nr. 57C/1995, nr. 73C/1995 și nr. 89C/1995 ale Curții Constituționale.

*) A se vedea și decizia Curții Constituționale nr. 61 din 21 mai 1996, publicată la pag. 4.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, identică în toate dosarele, se susține, în esență, că dispozițiile art. 385⁹ din Codul de procedură penală contravin art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție și art. 23 alin. (9) din Constituție privind libertatea individuală, întrucât nu permit controlul individualizării pedepsei de către instanța de recurs.

Curtea de Apel Oradea, exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, apreciază excepția ca întemeiată, considerând că art. 385⁹ din Codul de procedură penală „exprimă intenția legiuitorului, care, prin cele 21 de situații, a reglementat strict limitativ cazurile în care se pot declara recursuri în cauzele penale supuse acestei căi ordinare de atac, ceea ce îngreșește posibilitatea instanțelor și dreptul părților de a verifica și, respectiv, de a ataca deciziile instanțelor de apel pe calea recursurilor, sub aspectul individualizării pedepsei, aspect ce este vizat cu precădere de recurenți“.

În vederea soluționării excepției, au fost solicitate, în baza art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

În punctul său de vedere, Senatul arată că textul atacat este constituțional, întrucât căile de atac se stabilesc potrivit art. 128 din Constituție, în condițiile legii, astfel încât reglementarea lor este lăsată la aprecierea legiuitorului. De asemenea, se precizează că, în prezent, este în curs de legiferare o nouă reglementare ce va lărgi controlul judecătoresc pe calea recursului, incluzând și individualizarea pedepsei, dar că această situație nu infirmă cu nimic legitimitatea constituțională a textului atacat.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră excepția de neconstituționalitate neîntemeiată, deoarece „în recurs nu se verifică fondul procesului, ci anumite aspecte ale hotărârilor pronunțate de instanțele judecătorești. Rejudecarea, în fond, a procesului, inclusiv operațiunea de individualizare a pedepsei sau, după caz, de reindividualizare a pedepsei, este resortul exclusiv al căii de atac al apelului, care poate fi introdus de părțile interesate și de procuror împotriva hotărârii primei instanțe. În felul acesta, partea interesată dispune de posibilitatea legală efectivă de a repune în discuție, în fața instanței de control judiciar, un aspect important al procesului penal, exigențele art. 21 din Constituție fiind, prin urmare, satisfăcute. Constituția a lăsat în competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, fără ca prin aceasta să se restrângă accesul liber la justiție“.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

Având în vedere că excepția de neconstituționalitate privește aceeași dispoziție legală invocată în fața Curții de Apel Oradea, excepție ce formează obiectul dosarelor nr. 33C/1995, nr. 57C/1995, nr. 73C/1995 și nr. 89C/1995 ale Curții Constituționale, precum și pentru o mai bună administrare a justiției, la termenul de 14 septembrie 1995 s-a dispus conexarea acestor dosare.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, raportul întocmit în cauză, concluziile procurorului, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, dispozițiile art. 385⁹ din Codul de procedură penală raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

În temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, competența

soluționării excepției de neconstituționalitate aparține Curții Constituționale.

Excepția de neconstituționalitate invocată a mai făcut obiectul controlului Curții și prin Decizia nr. 54 din 29 mai 1995, definitivă prin Decizia nr. 76 din 12 septembrie 1995, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 2 octombrie 1995, s-a constatat că dispozițiile art. 385⁹ din Codul de procedură penală sunt constituționale.

În motivarea acestei soluții, s-a reținut, în esență, că art. 385⁹ din Codul de procedură penală reglementează limitativ și expres cazurile în care hotărârile judecătorești sunt supuse casării. Recursul, fiind o cale de atac exclusiv de drept, spre deosebire de calea de atac al apelului, este caracterizat de un anumit grad de selectivitate sub aspectul cazurilor în care el poate fi folosit.

Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994 a Plenului Curții Constituționale a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la procedurile prin care justiția se desfășurează și că este de competența exclusivă a legiuitorului de a institui reguli de desfășurare a procesului în fața instanței judecătorești.

Această soluție rezultă în mod categoric din dispozițiile art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „competența și procedura de judecată sunt stabilite prin lege“, și ale art. 128, în conformitate cu care „împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii“. În mod corespunzător, principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și modalitățile instituite de lege. De aceea, așa cum s-a statuat în decizia Curții Constituționale susmenționată, regula instituită prin art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia nici o lege nu poate îngreși accesul liber la justiție, are ca semnificație faptul că legiuitorul nu poate reglementa măsuri care să împiedice exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit în beneficiul tuturor categoriilor de justițiabili.

Motivarea invocată de inculpații-recurenți, în sensul că dispozițiile art. 385⁹ din Codul de procedură penală ar limita instanța de recurs, ca autoritate de ultim grad de jurisdicție ordinară judecătorească, de a analiza și cenzura în cadrul acestei căi de atac individualizarea pedepsei aplicate, nu poate conduce la concluzia că textul este neconstituțional. Întrucât recursul declarat împotriva unei hotărâri definitive după apel reprezintă al treilea grad de jurisdicție, până la nivelul său cauza a trecut de faza judecătorești în fond și în apel. De aceea, constituie o problemă exclusivă a legiuitorului întinderea controlului judecătoresc pe care înțelege să-l instituie pe calea recursului. Acesta reprezintă motivul pentru care, spre a da satisfacție deplină intereselor procesuale ale părților, legea prevede că recursul declarat împotriva unei hotărâri care nu poate fi atacată cu apel nu mai este limitat la cazurile de recurs prevăzute de art. 385⁹ din Codul de procedură penală, instanța fiind obligată să examineze întreaga cauză, sub toate aspectele, indiferent de temeiurile invocate de recurent. În această situație, recursul preia funcția devolutivă a apelului, pe care cauza respectivă nu l-a putut traversa, fiind exclusă de la această cale de atac, conform dispozițiilor art. 361 alin. 1 din Codul de procedură penală.

În ceea ce privește invocarea art. 23 alin. (9) din Constituție, care prevede că „nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii“, art. 385⁹ din Codul de procedură penală nu contravine acestor dispoziții. Ar fi contrar prevederilor art. 23 alin. (9) din Constituție aplicarea unei pedepse cu încălcarea regulilor procedurale pentru judecarea infracțiunii. Dimpotrivă, din

moment ce art. 23 alin. (9) din Constituție prevede că pedeapsa poate fi stabilită și aplicată numai în condițiile legii, rezultă că art. 385⁹ din Codul de procedură penală, ce reglementează aceste condiții în ce privește cazurile în care se poate formula recursul, nu poate fi considerat ca neconstituțional.

Un ultim aspect pe care îl ridică soluționarea excepției este faptul că prin invocarea acesteia se urmărește completarea motivelor de recurs prevăzute de art. 385⁹ din Codul de procedură penală și cu posibilitatea instanței de recurs de a cenzura individualizarea pedepsei. Deci, sub aspectul scopului urmărit de către inculpații-recurenți, rezultă că excepția ar putea reprezenta o neconstituționalitate prin omisiune, în sensul că textul ar fi neconstituțional,

deoarece legiuitorul a omis să prevadă și motivul de recurs legat de individualizarea pedepsei.

Ținând seama însă de prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, potrivit cărora obiectul de neconstituționalitate îl poate forma numai o dispoziție a unei legi sau ordonanțe în vigoare, rezultă că, în nici un caz, controlul de neconstituționalitate nu poate privi omisiuni, deoarece, altminteri, Curtea Constituțională s-ar transforma în legislator pozitiv, rol ce revine, prin definiție, Parlamentului, care, prin natura și funcțiile sale, reprezintă unica autoritate legiuitoare a țării, potrivit art. 58 alin. (1) din Constituție.

Aceste considerente subzistă și în cauza de față, neexistând elemente noi care să le infirme și care să justifice îndepărtarea Curții de la practica sa, citată în prezenta decizie.

Pentru motivele arătate, având în vedere dispozițiile art. 385⁹ din Codul de procedură penală, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385⁹ din Codul de procedură penală, invocată de Isopescu Eduard, Bochiș Aurel, Varga Alexandru și Lați Adrian Horațiu, în dosarele nr. 229/1994, nr. 782/1994, nr. 694/1994 și nr. 360/1994 ale Curții de Apel Oradea.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 16 noiembrie 1995.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. Florin Bucur Vasilescu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 61

din 21 mai 1996

Viorel Mihai Ciobanu	— președinte
Ioan Deleanu	— judecător
Antonie Iorgovan	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

pentru același motiv, constată că dosarul este în stare de judecată și dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea recursurilor ca tardive și nemotivate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol soluționarea recursurilor declarate de Isopescu Eduard, Bochiș Aurel, Varga Alexandru și Lați Adrian Horațiu împotriva Deciziei nr. 116, pronunțată de Curtea Constituțională la data de 16 noiembrie 1995, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385⁹ din Codul de procedură penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 21 mai 1996, în lipsa părților legal citate.

Magistratul-asistent referă asupra recursurilor.

În continuare arată că la termenul din 23 aprilie 1996, la cererea inculpaților, Curtea a acordat un termen pentru lipsă de apărare, stabilit pentru data de 21 mai 1996. Așa fiind, având în vedere dispozițiile art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, Curtea nu mai acordă un nou termen

Curtea de Apel Oradea, prin încheierile din 21 februarie 1995, 28 martie 1995, 25 aprilie 1995 și 16 mai 1995, pronunțate în dosarele nr. 229/1994, nr. 694/1994 și nr. 360/1994, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385⁹ din Codul de procedură penală, invocată de inculpații Isopescu Eduard, Bochiș Aurel, Varga Alexandru și Lați Adrian Horațiu.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 116 din 16 noiembrie 1995, a respins excepția cu care a fost sesizată, reținând, în esență, că art. 385⁹ din Codul de procedură penală este în concordanță cu art. 23 alin. (9), art. 125 alin. (3) și art. 128 din Constituție, iar controlul

înfăptuit de către Curte nu poate privi neconstituționalitatea prin omisiune.

Împotriva deciziei sus-menționate au declarat recurs toți inculpații.

În raport cu prevederile art. 16 și ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 101 alin. 1, art. 102 alin. 1 și art. 303 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că recursurile inculpaților Isopescu Eduard și Bochiș Aurel, deși declarate în termen, nu au

fost motivate, iar recursurile inculpaților Varga Alexandru și Lați Adrian Horațiu, primul nemotivat, iar cel de-al doilea motivat, sunt tardive, ele fiind exercitate după expirarea termenului legal de 10 zile libere, socotite de la comunicarea deciziei atacate.

În temeiul art. 306 alin. 2 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu a reținut nici un motiv de recurs de ordine publică pe care să-l invoce din oficiu cu privire la decizia care face obiectul recursului.

Față de cele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Constată că recursurile declarate de inculpații Isopescu Eduard și Bochiș Aurel împotriva Deciziei nr. 116, pronunțată de Curtea Constituțională la data de 16 noiembrie 1995, sunt nule, nefiind motivate.

2. Respinge ca tardive recursurile declarate de Varga Alexandru și Lați Adrian Horațiu împotriva Deciziei nr. 116, pronunțată de Curtea Constituțională la data de 16 noiembrie 1995.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 21 mai 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 8*)

din 31 ianuarie 1996

Ioan Deleanu	— președinte
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 74 alin. 2 și ale art. 75 alin. 2 din Legea presei din Republica Socialistă România nr. 3/1974, ridicată de Belcin Victor în Dosarul nr. 152/1994 al Curții de Apel Galați, cu care Curtea a fost sesizată prin Încheierea din 15 martie 1995.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, părțile lipsă. Procedura legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele completului dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând următoarele: deși Constituția nu prevede dreptul subiectiv la replică al persoanei fizice, acesta este un drept ce rezultă din spiritul Constituției, respectiv din prevederile art. 30 alin. (6), potrivit căruia libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine. Conținutul dreptului la replică constă în dreptul persoanei interesate de a se apăra, concretizat în materialul scris întocmit de aceasta în vederea editării de către publicația în care a apărut articolul ce l-a lezat. În speță, nu a fost

întocmit un asemenea material ci, prin cererea de chemare în judecată, s-a solicitat prelucrarea, elaborarea și publicarea unui răspuns în replică în baza unei selectări și esențializări a materialului depus la redacția ziarului „Viața liberă” din Galați. Potrivit art. 72 și 73 din Legea nr. 3/1974, organul de presă are obligația să publice răspunsul sub formă de replică în termenele stabilite de lege, deci acel material în care sunt exprimate ideile proprii ale celui ce se consideră lezat în drepturile sale.

Președintele completului declară dezbaterile închise.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține:

Prin Încheierea pronunțată în ședința publică din 15 martie 1995 de către Curtea de Apel Galați în Dosarul nr. 152/1994, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 71 alin. 2 și ale art. 72 alin. 2 din Legea presei nr. 3/1974, excepție ridicată de Belcin Victor.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 71 alin. 2 și ale art. 72 alin. 2 din Legea presei nr. 3/1974 contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1), art. 21, art. 24 alin. (1), art. 30 alin. (6), art. 31 alin. (4) și ale art. 49 și se solicită ca, făcându-se aplicarea art. 150 alin. (1) din Constituție, să se constate că textele legale criticate nu mai sunt în

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 55 din 14 mai 1996, publicată la pag. 7.

vigoare, fiind inadecvate actualelor condiții social-politice din țara noastră. În legătură cu aceste texte se mai susține că „termenul, sensul și condiția de refuz neîntemeiat păstrează un caracter incert, general (...), astfel încât, în final, rămâne numai la o apreciere pur subiectivă a instanței“, că „însăși împrejurarea că nu se definesc și nu se stabilesc în lege criteriile pentru care un refuz implicit de publicare a unui drept la replică are sau nu un caracter întemeiat...“, poate conduce, practic, „...ca tocmai în cadrul activității procesuale (...) să se invoce motive și pretexte de orice natură“ pentru a justifica refuzul publicației de a proceda la publicarea dreptului la replică. În aceste condiții, „adresarea la justiție (...) nu conduce garantat la realizarea scopului esențial de apărare a drepturilor și intereselor legitime, ci numai la posibilitatea parcurgerii unor etape, care pot fi, până la urmă, fără nici o finalitate concretă“.

Exprimându-și opinia, Curtea de Apel Galați apreciază că excepția de neconstituționalitate nu poate fi primită, deoarece criticile aduse Legii presei nr. 3/1974 exced sfera controlului de constituționalitate, fie pentru că textele criticate sunt anterioare adoptării actualei Constituții, fie pentru că ele nu se referă la constituționalitate.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Încheierea de sesizare din 15 martie 1995, pronunțată de Curtea de Apel Galați în Dosarul nr. 152/1994, a fost înaintată celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru comunicarea punctelor lor de vedere.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că textele criticate sunt constituționale.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține:

Deși este vorba de o lege anterioară Constituției, Curtea este competentă să se pronunțe asupra excepției, în temeiul art. 26 alin. (3) teza 1 din Legea nr. 47/1992, deoarece pe baza ei s-au stabilit raporturi juridice după intrarea în vigoare a Constituției din anul 1991. Pe de altă parte, Curtea de Apel Galați nu s-a pronunțat în baza art. 150 alin. (1) din Constituție, ci a considerat necesară sesizarea Curții Constituționale.

Excepția de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 71 alin. 2 și ale art. 72 alin. 2 din Legea presei nr. 3/1974, dar, în realitate, în urma modificării acesteia prin Decretul Consiliului de Stat nr. 471 din 24 decembrie 1977, dându-se articolelor o nouă numerotare, în forma republicată, art. 71 alin. 2 devine art. 74 alin. 2, iar art. 72 alin. 2 devine art. 75 alin. 2 și, în consecință, Curtea urmează a se pronunța asupra constituționalității art. 74 alin. 2 și art. 75 alin. 2 din Legea presei nr. 3/1974, republicată la 19 ianuarie 1978.

Art. 74 și art. 75 din Legea presei nr. 3/1974 prevăd: „Art. 74 — Refuzul de a publica sau difuza un răspuns în condițiile art. 73 se comunică persoanei lezate în termen de 15 zile de la primirea sesizării scrise de aceasta.

Nepublicarea sau nedifuzarea răspunsului în termenele prevăzute în articolul precedent se consideră refuz, chiar dacă acesta nu a fost comunicat potrivit alin. 1.“

„Art. 75. — În cazurile prevăzute în articolul precedent, persoana lezată poate cere judecătorului obligarea organului de presă în cauză să publice sau să difuzeze răspunsul.

Dacă instanța judecătorească constată că refuzul este neîntemeiat, obligă organul de presă să publice sau să difuzeze răspunsul în termen de 15 zile, care se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești.

În cazul prevăzut în alineatul precedent, publicarea și difuzarea răspunsului se fac cu mențiunea că acestea s-au dispus prin hotărâre judecătorească, indicându-se numărul și data acesteia, precum și instanța care a dat hotărârea.“

Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. 2 și ale art. 75 alin. 2 din Legea presei nr. 3/1974 este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Dreptul la replică nu este menționat în mod expres în dispozițiile Constituției, dar, printr-o interpretare sistematică a prevederilor acesteia, rezultă caracterul constituțional al acestui drept.

Art. 1 alin. (3) din Constituție enumeră, printre trăsăturile ce caracterizează statul de drept în România, garantarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, a liberei dezvoltări a personalității umane și, în primul rând, a demnității omului, iar art. 15 stabilește că cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate de legea fundamentală.

Cât privește libertatea de exprimare, art. 30 alin. (6) din Constituție prevede că exercițiul acesteia nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine, iar art. 31 alin. (4) statornicește că mijloacele de informare în masă sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice.

În aceste condiții este neîndoielnic că dreptul la replică are valoarea unui drept constituțional corelativ celui la liberă exprimare a opiniilor, indiferent în ce formă ar fi exercitat. El poate fi considerat, de altfel, în strânsă legătură chiar cu prevederile art. 30 alin. (8) din Constituție, care reglementează răspunderea civilă pentru informațiile aduse la cunoștință publică.

Într-adevăr, de vreme ce unele dintre aceste informații pot avea un caracter vexatoriu, este și firesc ca persoanele lezate să poată cere celor vinovați repararea daunei morale sau materiale suferite prin difuzarea informației respective, pe căile prevăzute de lege.

Or, prima modalitate prin care o asemenea inițiativă poate fi realizată o constituie exercițiul dreptului la replică, în măsură să răspundă, între anumite limite, intenției de reparațiune urmărite de persoana lezată.

Așadar, în principiu, reglementarea, din Legea presei nr. 3/1974, a dreptului la replică, chiar în stadiul actual al legislației, răspunde exigențelor de ordin constituțional cuprinse în Constituție.

Susținerea că dispozițiile art. 74 alin. 2 și ale art. 75 alin. 2 din Legea presei nr. 3/1974 sunt contrare art. 49 din Constituție, dreptului la replică atribuindu-i-se o valoare absolută, urmează, de asemenea, a fi respinsă.

Într-adevăr, nu este exclus ca dreptul la replică să fie la rândul său exercitat eronat sau abuziv. (Spre exemplu: în cazul în care lipsește fie elementul de lezare, defăimare etc., fie cel în care nu persoana pretins afectată a fost avută în vedere, ci o alta).

Pe de altă parte, chiar în cazul pertinentei exercitării dreptului la replică se pune problema limitelor lui, pentru că este firesc ca între dimensiunile informației pretins defăimătoare și cele ale replicii persoanei lezate să nu existe o vădită disproporție în favoarea celei din urmă, păstrându-se limitele unei replici de dimensiuni rezonabile, concentrate asupra aspectelor cu caracter defăimător, combătute prin replica a cărei publicare se solicită. S-ar putea pune și problema conținutului propriu-zis al replicii, în sensul că

reținerile în publicarea ei ar putea fi generate de folosirea unui ton sau a unor expresii care nu concordă cu exigențele firești existente în acest sens pentru o presă democratică și, în același timp, decentă.

Acestea sunt considerente care îndreptătesc refuzul de publicare a dreptului la replică prevăzut de art. 74 din Legea presei nr. 3/1974, în condițiile în care acest text stabilește, pentru publicația vizată, obligația de a transmite în termen de 15 zile celui interesat refuzul de a publica replica solicitată.

Desigur, un astfel de refuz poate fi, la rândul său, abuziv și, în aceste condiții, neînțelegerea ivită nu poate fi rezolvată decât în justiție, în acest sens fiind edificatoare dispozițiile art. 21 din Constituție, potrivit cărora: „Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și intereselor sale legitime. Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept”. Altfel, un conflict ivit între o publicație și o persoană lezată ar deveni insolubil,

pentru că cea dintâi ar putea susține că nu este locul pentru publicarea replicii, iar cea de-a doua că, dimpotrivă, este obligatorie apariția acesteia, indiferent de conținut, dimensiuni, relevanță etc.

Lipsa unei autorități care să arbitreze în condiții de legalitate, într-un astfel de litigiu, nu ar face decât să păgubească, deopotrivă, ambele părți.

Cu referire la susținerea că art. 74 din Legea presei nr. 3/1974 nu definește criteriile de care trebuie să țină seama instanța pentru a socoti un refuz de publicare neîntemeiat, aceasta este o problemă care excede analiza constituționalității dispoziției criticate.

Pentru considerentele arătate, actuala reglementare nu reprezintă o restrângere a drepturilor legitime ale cetățenilor, contrare prevederilor art. 49 din Constituție, ci, dimpotrivă, instituie un cadru legal și constituțional pentru salvagardarea intereselor și drepturilor cetățenești ocrotite de prevederile art. 30 și ale art. 31 din Constituție.

Față de cele arătate, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 74 alin. 2 și ale art. 75 alin. 2 din Legea presei nr. 3/1974 urmează a fi respinsă și, în consecință, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A. c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. 2 și ale art. 75 alin. 2 din Legea presei nr. 3/1974, ridicată de Belcin Victor în Dosarul nr. 152/1994 al Curții de Apel Galați.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 31 ianuarie 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Ioan Deleanu

Magistrat-asistent,

Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 55

din 14 mai 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului declarat de Belcin Victor și Belcin Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 8 din 31 ianuarie 1996.

La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent face referatul cauzei.

Dosarul fiind în stare de judecată, președintele completului dă cuvântul procurorului, care pune concluzii de respingere a recursului, apreciind că decizia de fond este temeinică și legală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 8 din 31 ianuarie 1996, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. 2 și ale art. 75 alin. 2 din Legea presei nr. 3/1974.

În considerentele deciziei s-a reținut că dreptul la replică nu este menționat în mod expres în dispozițiile Constituției, dar printr-o interpretare sistematică a prevederilor acesteia — art. 1 alin. (3), art. 15, art. 30 alin. (6) și alin. (8), art. 31 alin. (4) — rezultă caracterul său constituțional, fără a avea însă o valoare absolută.

Împotriva acestei decizii, Belcin Victor și Belcin Maria au declarat recurs, pentru următoarele motive:

- soluționarea cauzei s-a făcut deși cele două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere;
- motivarea soluției este imprecisă și contradictorie;

— nu s-a analizat încălcarea art. 16 alin. (1) și a art. 24 alin. (1) din Constituție, deși au fost invocate în motivarea excepției.

CURTEA,

Având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 74 alin. 2 și ale art. 75 alin. 2 din Legea presei nr. 3/1974 raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Primul motiv de recurs este neîntemeiat și urmează a fi respins. Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea este obligată numai să solicite punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului, iar necomunicarea lor nu poate împiedica soluționarea cauzei. De altfel, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 27 februarie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 11 aprilie 1996, punctele de vedere, chiar dacă ar fi exprimate de către autoritățile publice, la fel ca și probele, nu sunt obligatorii pentru judecatori în soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate, ei hotărând conform intimei lor convingeri.

Nici cel de-al doilea motiv de recurs nu poate fi reținut, deoarece menționarea în considerentele deciziei recurate a unor situații ce ar justifica refuzul instanței judecătorești de a dispune publicarea sau difuzarea replicii nu este în contradicție cu soluția pronunțată, dimpotrivă, o justifică, iar în combaterea acestor argumente recurentul nu a invocat nici un motiv de natură să le infirme.

Având în vedere considerentele expuse, văzând și prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, precum și pe cele ale art. 13 alin. (1) lit. A. c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Belcin Victor și Belcin Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 8 din 31 ianuarie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 14 mai 1996.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 45*)

din 24 aprilie 1996

Mihai Constantinescu — președinte
Costică Bulai — judecător
Ioan Deleanu — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat fără citarea părților, potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind orga-

Cel de-al treilea motiv de recurs urmează, de asemenea, a fi respins. Chiar prin raportare la prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 24 alin. (1) din Constituție, soluția nu poate fi alta decât cea pronunțată în decizia recurată. Egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ca și dreptul la apărare nu implică în nici un fel caracterul absolut al dreptului la replică. Prin Decizia nr. 8 din 31 ianuarie 1996 a Curții Constituționale, s-a reținut caracterul constituțional al dreptului la replică în temeiul libertății de exprimare, prevăzut de art. 30 din Constituție. Aceasta însă nu înseamnă că dreptul la replică poate fi exercitat abuziv sau eronat, sau că instanța judecătorească nu este competentă să soluționeze litigiul rezultat din refuzul organului de presă de a publica replica solicitată. Potrivit art. 54 din Constituție, drepturile și libertățile constituționale trebuie exercitate cu bună-credință, fără încălcarea drepturilor și libertăților altora. De aceea nici egalitatea cetățenilor în fața legii și nici dreptul la apărare nu justifică caracterul absolut al dreptului la replică. Problema criteriilor de care trebuie să țină seama instanța pentru a considera ca neîntemeiat refuzul de publicare a replicii excede — așa cum s-a reținut în decizia recurată — analiza constituționalității dispoziției criticate. Desigur, în soluționarea litigiului rezultat din nepublicarea replicii, instanțele judecătorești sunt ținute de aplicarea corespunzătoare a prevederilor Constituției, inclusiv cele ale art. 16 alin. (1) și ale art. 24 alin. (1), invocate în sesizare și în recurs.

nizarea și funcționarea Curții Constituționale, examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și 25 din Legea nr. 22/1969 privind angajarea gestionarilor, constituirea de garanții și răspunderea în legătură cu gestionarea bunurilor organizațiilor socialiste, modificată prin Legea nr. 54/1994, constată următoarele:

*) Definitivă prin nerecurare.

Prin Încheierea din 28 februarie 1996, Judecătoria Bârlad a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 24 și 25 din Legea nr. 22/1969, invocată de pârâta Societatea Comercială „Rulmenți”—S.A. Bârlad în Dosarul nr. 7/1996.

Deși autoarea excepției, Societatea Comercială „Rulmenți”—S.A. Bârlad, nu a indicat textul constituțional ce se pretinde a fi încălcat de dispozițiile art. 24 și 25 din Legea nr. 22/1969, din cuprinsul motivării excepției ridicate rezultă că sunt vizate prevederile art. 23 alin. (8) din Constituție, în sensul cărora: „Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată”.

Judecătoria Bârlad, exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, apreciază că prezumția de vinovăție a gestionarilor, instituită prin dispozițiile art. 24 și 25 din Legea nr. 22/1969, „vizează o răspundere specială, care nu contravine principiului general al răspunderii materiale consacrat de art. 102 din Codul muncii”. Textul art. 23 alin. (8) din Constituție, care instituie prezumția de nevinovăție, privește răspunderea penală, diferită de răspunderea materială.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

Camera Deputaților consideră că excepția de neconstituționalitate a art. 24 și 25 din Legea nr. 22/1969 trebuie respinsă, întrucât „nu rezultă, în mod expres, prin ce sunt neconstituționale” dispozițiile legale menționate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază excepția de neconstituționalitate ca nefondată, deoarece „în speță nu se pune problema neconstituționalității art. 24 și 25 din Legea nr. 22/1969, textele neprevăzând o prezumție de vinovăție, ci numai de aplicare corectă a legii, renunțându-se la practica anterioară anului 1989, când aceste texte se interpretau izolat de prevederile art. 178 din Codul muncii”.

Senatul nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, precum și dispozițiile art. 24 și 25 din Legea nr. 22/1969, modificată prin Legea nr. 54/1994, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

În sensul art. 24 din Legea nr. 22/1969, „angajații răspund material, potrivit Codului muncii și prevederilor prezentei legi, pentru pagubele cauzate în gestiuni prin fapte ce nu constituie infracțiuni”; în sensul art. 25 din aceeași lege, „gestionarul răspunde integral față de agentul economic, autoritatea sau instituția publică pentru pagubele pe care le-a cauzat în gestiunea sa”.

Art. 24 din Legea nr. 22/1969 instituie în sarcina gestionarilor, încadrați în baza unui contract de muncă, o răspundere materială pentru pagubele cauzate în gestiuni prin fapte care nu constituie infracțiuni. Răspunderea privește daunele directe produse în legătură cu munca lor, în cadrul unității unde lucrează.

Art. 25 alin. 1 din Legea nr. 22/1969 prevede o răspundere integrală pentru pagubele pe care gestionarul le-a cauzat în gestiunea sa.

Prin coroborarea prevederilor art. 24 și 25 din Legea nr. 22/1969 rezultă că — astfel cum au precizat autorul excepției de neconstituționalitate și instanța — se pune în discuție constituționalitatea instituirii prezumției relative de culpă în sarcina gestionarului.

Chiar dacă s-ar admite că art. 24 și 25 din Legea nr. 22/1969 instituie în sarcina gestionarilor, încadrați în baza unui contract de muncă, o prezumție relativă de culpă pentru daunele directe produse în legătură cu munca lor de gestionare în cadrul unității unde lucrează, nu s-ar putea spune că instituirea unei asemenea prezumții contravine prevederilor art. 23 alin. (8) din Constituție. Art. 23 alin. (8) din Constituție consacră într-adevăr prezumția de nevinovăție, dar exclusiv pentru ipoteza răspunderii penale. Această concluzie rezultă nu numai din termenii reglementării constituționale, făcându-se referire explicită la „hotărârea judecătorească de condamnare”, dar și din economia reglementărilor, prevederile art. 23 alin. (8) fiind înscrise în cuprinsul dispozițiilor cu privire la „libertatea individuală”. Așa fiind, prevederile art. 23 alin. (8) din Constituție nu pot fi considerate un obstacol pentru instituirea prin lege a unei prezumții de vinovăție în alte ipoteze de răspundere juridică decât cea penală. De altfel, legea civilă instituie prezumția de culpă în unele situații. (De exemplu, în temeiul art. 1.073, art. 1.075, art. 1.082, art. 1.083 din Codul civil, în cazul obligațiilor civile de rezultat, culpa debitorului este prezumată).

Prevederile art. 25 din Legea nr. 22/1969 nu vizează elementul subiectiv al răspunderii materiale, ci cuprinderea acestei forme specifice de răspundere juridică, integralitatea ei pentru pagubele cauzate în gestiune. Rămân așadar în discuție prevederile art. 24 din Legea nr. 22/1969, modificată prin Legea nr. 54/1994. Dar nici prevederile art. 24 din Legea nr. 22/1969 nu instituie ele însele o prezumție relativă de culpă în sarcina gestionarului.

Este adevărat că, în practica judiciară, prin interpretarea prevederilor art. 24 din Legea nr. 22/1969, s-a ajuns la concluzia că, în cazul lipsurilor cantitative în gestiune, culpa gestionarului se prezumă.

Această practică a fost consacrată prin Decizia de îndrumare nr. 1 din 16 februarie 1976 a Plenului Tribunalului Suprem. Prezumția relativă de culpă în sarcina gestionarului nu este deci o prezumție „prevăzută de lege”; ea este o „prezumție simplă”, creație a practicii judiciare, devenind, în procesul aplicării normelor având ca obiect răspunderea materială, o „prezumție constantă”. Prin urmare, nu suntem în prezența unei excepții „legale” de la principiul consacrat de art. 178 din Codul muncii, potrivit căruia în orice litigii de muncă dovada temeiniciei și legalității dispoziției sau măsurii luate de unitate este în sarcina acesteia. Nu suntem în prezența unei asemenea excepții, întrucât nu este de conceput în lipsa unui text expres de lege să se deroge pe cale de interpretare de la dispozițiile art. 178 din Codul muncii.

Nefiind în prezența unui text legal prin care să se fi instituit prezumția relativă de culpă în sarcina gestionarului, text care să fie raportat la prevederile constituționale, Curtea Constituțională nu poate să hotărască asupra excepției de neconstituționalitate, aceasta fiind lipsită de obiect. Dacă și în ce măsură instanța investită cu soluționarea litigiului de muncă va urma sau nu practica de până acum cu privire la prezumția relativă de vinovăție a gestionarului este o problemă ce aparține în exclusivitate competenței acesteia, nu însă o problemă de constituționalitate.

Față de cele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată, fiind lipsită de obiect, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și 25 din Legea nr. 22/1969, modificată prin Legea nr. 54/1994, invocată de Societatea Comercială „Rulmenți”—S.A. Bârlad în Dosarul nr. 7/1996 al Judecătorei Bârlad.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la 24 aprilie 1996.

PREȘEDINTE,
dr. Mihai Constantinescu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 729/1992 privind organizarea activității de întocmire și eliberare a cărților de alegător și a Metodologiei privind întocmirea și eliberarea cărților de alegător, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 758/1993

Guvernul României hotărăște:

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 729/1992 privind organizarea activității de întocmire și eliberare a cărții de alegător, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 14 decembrie 1992, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 7 se abrogă.

2. Articolul 9 alineatul 4 va avea următorul cuprins: „Duplicatul cărții de alegător poartă mențiunea «Duplicat»”.

3. La anexa nr. 1, coloana a 4-a va avea următorul cuprins: „Data nașterii”.

Art. II. — Metodologia privind întocmirea și eliberarea cărților de alegător, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 758/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 1 februarie 1994, se modifică după cum urmează:

1. La alineatul 2 al punctului 4 se elimină sintagma „și locul”.

2. La alineatul 4 al punctului 4, în finalul textului, se va scrie, în locul sintagmei „...nr. 1 Alba”, „...nr. 1, județul Alba”.

3. La punctul 4, după alineatul 4 se va introduce un alineat nou, care va avea următorul cuprins:

„Pe următoarele pagini ale listei se va scrie numai denumirea străzii, astfel: «Strada...». Fiecare stradă va începe pe o pagină nouă, chiar dacă ultima pagină de la strada anterioară nu a fost completată integral.”

4. La alineatul 7 al punctului 9 se elimină sintagma „și locul”.

5. Punctul 29 se abrogă.

6. La alineatul 6 al punctului 34 se elimină sintagma „și numărul cărții”.

7. Punctul 39 se modifică și va avea următorul cuprins: „39. Duplicatul cărții de alegător poartă mențiunea «Duplicat», scrisă cu cerneală, cu majuscule, sau imprimată cu ajutorul unei ștampile.”

8. Alineatul 2 al punctului 53 se abrogă.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Secretar de stat,
șeful Departamentului pentru
Administrație Publică Locală,
Octav Cozmâncă

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice

privind procedura schimbului carnetelor cu certificate de proprietate și/sau al cupoanelor nominative de privatizare contra acțiuni la societățile comerciale cu capital de stat care se privatizează în baza Legii nr. 55/1995, precum și la Fondurile Proprietății Private, procedura de alocare a acțiunilor acestor societăți comerciale și de certificare a calității de acționar ca urmare a schimbului, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 749/1995

În temeiul art. 17 din Legea nr. 55/1995,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e:

Art. I. — Normele metodologice privind procedura schimbului carnetelor cu certificate de proprietate și/sau al cupoanelor nominative de privatizare contra acțiuni la societățile comerciale cu capital de stat care se privatizează în baza Legii nr. 55/1995, precum și la Fondurile Proprietății Private, procedura de alocare a acțiunilor acestor societăți comerciale și de certificare a calității de acționar ca urmare a schimbului, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 749/1995, republicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 12 martie 1996, se modifică și se completează astfel:

1. Alineatul (1) al articolului 18 se abrogă, iar alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Titlurile de privatizare anulate se transmit de către centrele de subscriere la Agenția Națională pentru Privatizare, unde vor fi păstrate până la încheierea etapei de alocare a acțiunilor.“

2. După alineatul (2) al articolului 25 se introduce un nou alineat, care va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul în care au intervenit modificări ale capitalului social al unei societăți comerciale după data de 31 decembrie 1995, menționate în Registrul comerțului de la Oficiul Registrului comerțului competent, și nu au avut loc vânzări de acțiuni potrivit prevederilor art. 7 din Legea nr. 55/1995, numărul acțiunilor luate în calcul la alocare va fi cel aferent capitalului social prevăzut în cererea de înscriere de mențiuni, transferabil cu titlu gratuit în limita nivelului din lista societăților comerciale aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 626/1995*), cu modificările și completările ulterioare, certificat de Fondul Proprietății de Stat și Fondul Proprietății Private.“

3. Alineatul (2) al articolului 26 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care vor rezulta fracțiuni de acțiuni, se va alocă un număr întreg de acțiuni, astfel încât să fie asigurat gradul cel mai înalt de acoperire a numărului titlurilor de privatizare subscrise pentru respectiva societate comercială. În vederea alocării unui număr întreg de acțiuni, valoarea nominală a acestora va fi considerată la 1.000 lei, în loc de 25.000 lei, prin creșterea corespunzătoare a numărului de acțiuni, astfel încât, pe total, valoarea capitalului social să nu fie afectată.“

4. După alineatul (2) al articolului 26 se introduce un nou alineat, care va avea următorul cuprins:

„(3) Societățile comerciale prevăzute la alineatul precedent, care au emis, până în prezent, acțiuni cu o valoare nominală mai mare de 1.000 lei, vor proceda la anularea acestora, la emiterea de acțiuni cu valoare nominală de

1.000 lei, corespunzător prevederilor art. 63 din Legea nr. 31/1990, și la efectuarea înscrierii mențiunii respective în Registrul comerțului de la Oficiul Registrului comerțului competent.“

5. Alineatul (1) al articolului 27 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 27 — (1) Rezultatul alocării acțiunilor, respectiv indicele de alocare, va fi listat pentru fiecare societate comercială și publicat în Monitorul Oficial al României.“

6. Articolul 27 se completează cu un nou alineat, care va avea următorul cuprins:

„(5) Distribuirea efectivă a certificatelor de acționar se va face prin intermediul oficiilor poștale din subordinea Regiei Autonome „Poșta Română“. În acest scop, Regia Autonomă „Poșta Română“ va presta serviciul de distribuire pe bază de convenție încheiată cu Fondul Proprietății de Stat.“

7. După capitolul IV se introduce capitolul IV¹, denumit „Procedura de alocare a acțiunilor în cazul societăților comerciale rezultate din divizarea sau fuziunea unor societăți comerciale înscrise în lista prevăzută la art. 1 alin. (3) din Legea nr. 55/1995“, care va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL IV¹

Procedura de alocare a acțiunilor în cazul societăților comerciale rezultate din divizarea sau fuziunea unor societăți comerciale înscrise în lista prevăzută la art. 1 alin. (3) din Legea nr. 55/1995

Art. 36.¹ — Capitalul social aferent societăților comerciale rezultate în urma divizării sau fuziunii unor societăți comerciale înscrise în lista aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 626/1995, cu modificările și completările ulterioare, urmează regimul de privatizare stabilit pentru societățile comerciale din care provin.

Art. 36.² — (1) Fondul Proprietății de Stat împreună cu Fondurile Proprietății Private vor transmite, în termen de cel mult 10 zile de la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Institutului de Management și Informatică, toate datele și informațiile cu privire la capitalul social (cu indicarea cotelor deținute de fiecare acționar sau grup de acționari), sediul, obiectul de activitate și codul fiscal al societăților comerciale rezultate din divizarea societăților comerciale înscrise în listă, inclusiv pentru cele din care au rezultat. Aceste date vor fi transmise pe suport magnetic, precum și sub formă scriptică, conform modelului prezentat în anexa nr. 4¹, atestate prin semnătura conducătorilor instituțiilor menționate. Aceleași date se vor

*) Hotărârea Guvernului nr. 626/1995 a fost republicată, în temeiul art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 732/1995, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 bis din 30 septembrie 1995.

transmite și pentru societățile comerciale rezultate din fuziunea unor societăți comerciale înscrise în listă.

(2) Pe măsura primirii acestor informații, Institutul de Management și Informatică va transmite secretariatelor județene pentru urmărirea aplicării Legii nr. 55/1995 situația societăților comerciale înscrise în lista aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 626/1995, cu modificările și completările ulterioare, supuse divizării sau, după caz, fuziunii, ale căror sedii se află în raza lor teritorială, precum și listingul fișierului cu cetățenii care au subscris pentru aceste societăți comerciale, conform modelului prezentat în anexa nr. 4².

(3) Secretariatele județene pentru urmărirea aplicării Legii nr. 55/1995 vor transmite respectivelor societăți comerciale sau, în cazul în care persoana juridică înscrisă în listă a încetat, societății comerciale care a preluat, în urma divizării, cea mai mare cotă de capital social, situația cu cetățenii care au subscris pentru societatea comercială înscrisă în listă.

(4) În termen de 5 zile de la data primirii situației prevăzute la alineatul precedent, societățile comerciale în cauză vor transmite cetățenilor îndreptățiți scrisori recomandate cu confirmare de primire, conform modelului prezentat în anexa nr. 4³, în vederea reformulării, de către aceștia, a opțiunii inițiale.

Art. 36.³ — (1) Cetățenii care au subscris pentru societățile comerciale divizate, înscrise în lista aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 626/1995, cu modificările și completările ulterioare, pot opta pentru:

a) menținerea opțiunii pentru societatea comercială înscrisă în listă, caz în care alocarea acțiunilor se va face în limita capitalului privatizabil, cu titlu gratuit, rămas în urma divizării;

b) reformularea opțiunii inițiale, prin desemnarea uneia dintre societățile comerciale rezultate din divizarea societății comerciale pentru care s-a depus opțiunea inițială, caz în care alocarea acțiunilor se va face în limita capitalului privatizabil, cu titlu gratuit, al acestor societăți comerciale;

c) Fondul Proprietății Private la care societatea comercială a fost arondată, în cazul privatizării parțiale sau integrale a unei societăți comerciale rezultate din divizarea unei societăți comerciale înscrise în listă.

(2) În cazul în care s-au produs divizări ce au avut drept consecință încetarea persoanei juridice înscrise în listă, societățile comerciale rezultate își mențin obligația de privatizare potrivit procedurilor instituite de Legea nr. 55/1995 și de prezentele norme metodologice, urmând ca, în situația prevăzută la alin. (1) lit. a), menținerea opțiunii să fie considerată a fi efectuată pentru societatea comercială rezultată care a preluat cota cea mai mare de capital social.

(3) În cazul în care, la societățile comerciale rezultate în urma divizării, s-au efectuat privatizări parțiale — stabilite prin contracte de vânzare-cumpărare ferme, încheiate de către Fondul Proprietății de Stat cu diverși investitori —, având ca rezultat diminuarea cotei de capital social destinate schimbului cu titlu gratuit, alocarea acțiunilor, ca urmare a opțiunilor formulate pentru acestea, se va face în limita capitalului rămas, transferabil cu titlu gratuit.

Art. 36.⁴ — (1) Reformularea opțiunii inițiale se va face prin marcarea uneia dintre societățile comerciale înscrise în formular.

(2) Formularele, marcate conform prevederilor alineatului precedent și semnate de titular, se vor depune la orice oficiu poștal, pentru transmiterea lor către societățile comerciale înscrise în lista aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 626/1995, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Reformularea opțiunii se poate face până la data de 31 iulie 1996 inclusiv, numai cu privire la aceleași titluri de privatizare care au făcut obiectul cererii inițiale de subscriere. Dovada reformulării opțiunii în termen se face prin ștampila oficiului poștal, aplicată pe plicul care conține formularul.

(4) În cazul în care pe formular sunt marcate două sau mai multe societăți comerciale, precum și în cazul netransmiterii formularului în termen, rămâne valabilă opțiunea formulată inițial sau se vor aplica prevederile art. 36³ alin. (2), după caz.

Art. 36.⁵ — (1) Secretariatele județene pentru urmărirea aplicării Legii nr. 55/1995, împreună cu conducerile societăților comerciale în cauză, vor definitiva listele acționarilor, potrivit modelului prezentat în anexa nr. 4⁴, până la data de 10 august 1996 inclusiv, pe baza opțiunilor reformulate de cetățenii îndreptățiți, pentru fiecare societate comercială în parte.

(2) Listele prevăzute la alineatul precedent vor fi transmise de către secretariatele județene pentru urmărirea aplicării Legii nr. 55/1995, prin intermediul societăților de servicii informatice, al Institutului de Management și Informatică, pentru efectuarea alocării.

Art. 36.⁶ — (1) Opțiunile formulate, în temeiul art. 5 din Legea nr. 55/1995, pentru societățile comerciale rezultate din divizarea unor societăți comerciale înscrise în listă, rămân valabile exprimate și se cumulează cu opțiunile formulate de ceilalți cetățeni, potrivit procedurii stabilite în prezentul capitol.

(2) Alocarea acțiunilor la societățile comerciale supuse divizării, înscrise în listă, precum și la cele rezultate în urma divizării acestora, se va efectua conform prevederilor prezentelor norme metodologice.

Art. 36.⁷ — (1) În cazul societăților comerciale înscrise în lista aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 626/1995, cu modificările și completările ulterioare, care au fuzionat, având ca efect constituirea unei noi societăți comerciale, neînscrise în listă, alocarea acțiunilor se va face pe baza capitalului social rezultat, în funcție de cota de gratuitate stabilită pentru societatea comercială din listă, fuzionată, cu cel mai mare capital social.

(2) Dacă fuziunea a avut loc între societăți comerciale înscrise în listă și societăți comerciale neînscrise în listă, alocarea acțiunilor se va face pe baza cotelor de capital social privatizabil, cu titlu gratuit, al societăților comerciale înscrise în listă. În cazul în care procentele de privatizare cu titlu gratuit ale societăților comerciale înscrise în listă și care au fuzionat sunt diferite, la alocare se va avea în vedere procentul de privatizare cu titlu gratuit cel mai mare.

Art. 36.⁸ — Prevederile prezentului capitol se aplică societăților comerciale care au dobândit personalitate juridică până la data de 31 martie 1996.

8. Articolul 38 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 38. — Arhivarea și păstrarea cererilor de schimb, a documentelor justificative, precum și a titlurilor de privatizare depuse de către cetățeni se vor face pe o perioadă de 5 ani de la data încheierii subscrierilor efectuate în conformitate cu prevederile Legii nr. 55/1995, de către prefecturile județene, respectiv a municipiului București, și a sectorului agricol Ilfov, cu respectarea normelor legale în materie.”

9. După articolul 40 se introduce articolul 40¹, care va avea următorul cuprins:

„Art. 40.¹ — Subscrierile efectuate de cetățeni la societățile comerciale prevăzute inițial în lista societăților comerciale aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 626/1995 și care, ulterior, nu se mai regăsesc în lista societăților

comerciale aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 732/1995, cu modificările și completările ulterioare, vor avea următorul regim de repartizare și alocare:

a) în cazul în care la respectiva societate comercială exclusă din listă există cotă destinată schimbului contra titluri de privatizare, subscrierile efectuate de cetățeni se vor cumula cu subscrierile efectuate de persoane dintre cele menționate la art. 5 din Legea nr. 55/1995, urmând ca alocarea acestora să se facă potrivit prevederilor cap. IV din prezentele norme metodologice;

b) în cazul în care la respectiva societate comercială nu mai există capital privatizabil cu titlu gratuit, subscrierile se vor considera a fi făcute pentru Fondul Proprietății Private la care aceasta a fost inițial arondată.

10. Anexa nr. 4 cuprinzând modelul certificatului de acționar pentru persoane fizice se înlocuiește cu formularul prevăzut în anexa nr. 4⁵ la prezenta hotărâre.

Art. II. — Normele metodologice privind procedura schimbului carnetelor cu certificate de proprietate și/sau al cupoanelor nominative de privatizare contra acțiuni la societățile comerciale cu capital de stat care se privatizează în baza Legii nr. 55/1995, precum și la Fondurile Proprietății Private, procedura de alocare a acțiunilor acestor societăți comerciale și de certificare a calității de acționar ca urmare a schimbului, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 749/1995, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se vor republica în Monitorul Oficial al României, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINIȘTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Ministru de stat,
președintele Consiliului pentru Coordonare,
Strategie și Reformă Economică,
Mircea Coșea
Președintele Agenției Naționale pentru Privatizare,
Iacob Zelenco

București, 17 iunie 1996.
Nr. 473.

ANEXA Nr. 4¹

DATE ȘI INFORMAȚII

privind societățile comerciale rezultate din divizarea sau, după caz, fuziunea unor societăți comerciale cuprinse în listă*)

1. Date referitoare la societatea comercială din listă:

- poziția în listă;
- denumirea;
- codul fiscal;
- sediul social;
- capitalul social la 31 decembrie 1995;
- cota de capital social destinată privatizării cu titlu gratuit.

2. Date referitoare la societățile comerciale rezultate în urma divizării sau, după caz, a fuziunii:

Nr. crt.	Denumirea	Codul fiscal	Sediul social	Obiectul de activitate	Capitalul social la 31 decembrie 1995 (mii lei)	Capitalul social aferent F.P.P. pentru transferul cu titlu gratuit (mii lei/%)	Capitalul social aferent F.P.S. pentru transferul cu titlu gratuit (mii lei/%)	Capitalul social total (F.P.S.+F.P.P.) pentru transferul cu titlu gratuit (mii lei/%)	Alți acționari (mii lei/%)

*) Datele prevăzute în prezenta anexă se vor furniza pentru toate societățile comerciale incluse în listă și divizate, structurate pe fiecare astfel de societate.

Județul:

Societatea comercială care a fost supusă procesului de divizare/fuziune, cuprinsă în lista aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 626/1995, cu modificările și completările ulterioare, și la care au optat următorii cetățeni:

Denumirea: .....

Poziția în listă:

Codul fiscal:

Capitalul social

(la 31 decembrie 1995):

Cota procentuală

de capital social

privatizabil cu titlu gratuit:

Nr. crt.	Numele	Prenumele	Prenumele tatălui	Codul numeric personal	Adresa	Nr. de titluri de privatizare depuse	
						C.N.P.	C.C.P.
0	1	2	3	4	5	6	7

Domnului (doamnei) .....

Adresa: .....

Vă mulțumim că ați participat la programul de privatizare în masă, subscriind în vederea dobândirii de acțiuni la Societatea Comercială ....., cu sediul în ....., având poziția nr. .... în lista aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 626/1995, republicată.

Pentru a veni întru totul în întâmpinarea opțiunii dumneavoastră de a obține acțiuni în schimbul titlurilor de privatizare pe care le-ați depus, vă informăm că din societatea comercială pentru care ați subscris s-au constituit următoarele societăți comerciale*):

1. ....
(denumirea, sediul social, capitalul social și codul fiscal)
2. ....
(denumirea, sediul social, capitalul social și codul fiscal)

Societatea comercială înscrisă în listă, din divizarea căreia au rezultat societățile comerciale sus-menționate, a fost arondată la Fondul Proprietății Private .....

Semnătura,

.....

Dacă doriți să optați pentru una dintre acestea, aveți posibilitatea să reformulați opțiunea exprimată inițial, marcând căsuța din dreptul societății comerciale la care doriți să deveniți acționar. Vă rugăm să transmiteți noua opțiune în plicul în care ați primit această scrisoare. Formularea noii opțiuni nu vă va costa nimic, răspunsul fiind plătit.

Precizăm că noua opțiune poate fi reformulată și pentru Fondul Proprietății Private la care a fost arondată societatea comercială înscrisă în listă și divizată, caz în care va trebui să marcați căsuța din dreptul mențiunii referitoare la acest fond.

În cazul în care nu vă veți reformula opțiunea și nu o veți depune la orice oficiu poștal, până cel mai târziu la data de 31 iulie 1996 inclusiv, vom considera că rămâne valabilă opțiunea formulată de dumneavoastră inițial. Același lucru se va întâmpla și în situația în care veți marca două sau mai multe căsuțe prevăzute în dreptul societăților comerciale enumerate mai sus.

Vă rugăm să certificați noua opțiune prin semnătura dumneavoastră și să o transmiteți societății comerciale pentru care ați formulat opțiunea inițială.

Vă mulțumim pentru înțelegere și vă rugăm să vă ridicați certificatul de acționar în cel mai scurt timp după anunțarea oficială a datei de începere a distribuirii acestora pentru societatea comercială aleasă de dumneavoastră.

*) Se vor menționa societățile comerciale care mai au cotă de capital social privatizabilă cu titlu gratuit, rezultate în urma divizării societății comerciale cuprinse în listă, pentru care a optat respectivul cetățean.

ANEXA Nr. 4⁴

Societatea comercială cuprinsă în lista aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 626/1995, cu modificările și completările ulterioare, care a fost supusă procesului de divizare

Denumirea: .....

Poziția în listă:
Codul fiscal:
Capitalul social
(la 31 decembrie 1995):
Cota procentuală
de capital social
privatizabil cu titlu gratuit:

Societatea comercială rezultată din divizare, la care au optat următorii cetățeni:

Denumirea: .....

Poziția în listă:
Codul fiscal:
Capitalul social
(la 31 decembrie 1995):
Cota procentuală
de capital social
privatizabil cu titlu gratuit:

Nr. crt.	Numele	Prenumele	Prenumele tatălui	Codul numeric personal	Adresa	Nr. de titluri de privatizare depuse	
						C.N.P.	C.C.P.
0	1	2	3	4	5	6	7

ANEXA Nr. 4⁵**Societatea Comercială**

.....

.....

Codul fiscal: .....

Acționar:

.....

(numele, inițiala, prenumele)

C.N.P.: .....

Nr. certificatului de acționar: .....

Data eliberării: .....

Semnătura acționarului,

.....

ROMÂNIA

Societatea Comercială .....

Sediul: .....

Capitalul social: ..... lei, din care ..... lei
privatizabil prin cupoane și carneteNumărul total de acțiuni: ..... din care ..... aferente
capitalului privatizabil prin cupoane și carnete

Codul fiscal: ..... Nr. din Registrul comerțului: .....

CERTIFICAT DE ACȚIONAR

Nr. .... data eliberării: .....

Se atestă calitatea de ACȚIONAR a

Dlui (Dnei).....
(numele, inițiala, prenumele)

Data și locul nașterii:.....

Actul de identitate: seria ..... nr. .... C.N.P.: .....

Domiciliul: .....

care este înscris în Registrul acționarilor la poziția nr. .... /P,
fiind deținătorul unui număr de ..... acțiuni cu numerele de
ordine de la ..... la ....., în valoare nominală de .....lei
fiecare, cu un indice de alocare de ....., în valoare totală
de ..... lei.

Acțiunile au fost dobândite în urma alocării prin schimbarea unui
număr de ..... cupoane nominative de privatizare, a unui număr
de ..... carnete cu certificate de proprietate și a unui număr
de ..... certificate de proprietate.

Semnătura administratorului,
(conducătorul societății comerciale)

.....

ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE

COMISIA NAȚIONALĂ A VALORILOR MOBILIARE

DECIZIE

privind anularea certificatelor de investitor tip D emise de Societatea Comercială „Safi Invest” — S.A.

În temeiul art. 15 din Legea nr. 52/1994 privind valorile mobiliare și bursele de valori, având în vedere prevederile art. 10 alin. 1 și ale art. 32 alin. 1 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 24/1993 privind reglementarea constituirii și funcționării fondurilor deschise de investiții și a societăților de investiții ca instituții de intermediere financiară,

văzând Decizia sa nr. D 593 din 12 aprilie 1995 și în scopul informării investitorilor,

Comisia Națională a Valorilor Mobiliare emite următoarea decizie:

Art. 1. — Certificatele de investitor tip D care s-au emis de către Societatea Comercială „Safi Invest” — S.A. cu încălcarea prevederilor art. 10 alin. 1 și ale art. 32 alin. 1 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 24/1993, aprobată prin Legea nr. 83/1994 privind reglementarea fondurilor de investiții, care prevede o singură categorie de certificate de investitor și nu mai multe tipuri, sunt nule de drept. Acestea, nefiind autorizate, se vor anula.

Art. 2. — Deținătorii de certificate de investitor tip D au dreptul la restituirea sumelor subscrise în schimbul acestora, fără plata vreunui comision sau a altor cheltuieli.

Alte efecte ce decurg din anularea certificatelor emise fără autorizare cad în sarcina Societății Comerciale „Safi Invest” — S.A.

În lipsa unui acord, oricând cel interesat poate invoca nulitatea certificatelor D în fața instanței de judecată.

Art. 3. — Pentru informarea investitorilor se dispune publicarea acestei decizii în Monitorul Oficial al României.

Societatea Comercială „Safi Invest” — S.A. și Departamentul de logistică din cadrul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare vor aduce la îndeplinire prevederile prezentei decizii.

Președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare,
prof. univ. dr. ȘTEFAN BOBOC

București, 12 iunie 1996.
Nr. 797.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.